

SANCTUS

Święci i błogosławieni
Lipiec
Nr XXXI

bł. Angelina Marsciano (14 lipca)

Angelina urodziła się w 1377 roku we Włoszech. Wyszła za mąż za księcia Civitella z przy-
musu, ale było to białe małżeństwo, bo mając 15 lat złożyła śluby czystości, a mąż jako gorli-
wy katolik uszanował jej wolę. Gdy po dwóch latach owdowiała, rozdała swój majątek ubogim
i wstąpiła do III Zakonu św. Franciszka z Asyżu. Za jej przykładem wiele młodych kobiet opu-
ściło swoje rodziny i poszło do zakonów lub dołączyło do niej. Spowodowało to niezadowolenie
i oskarżenia o to, że jest heretyczką i wrogiem małżeństwa. Z tego powodu król Neapolu
zaprosił młodą księżną do stawienia się przed nim. Angelina przybyła do niego, ukrywając
w fałdach płaszcza gorące węgle. Straszono ją, że zostanie spalona jak heretyk. Wtedy po-
kazała, że gorące węgle nie robią jej krzywdy. Zaprzeczyła też oskarżeniom, że potępia mał-
żeństwo, a jedynie dla Jezusa uwielbia stan dziewictwa. Król Neapolu oddalił Angelinę z wiel-
kim szacunkiem. Angelina i jej towarzyszkę osiadły w Foligno i tam złożyły śluby zakonne.
W ten sposób powstał pierwszy zakon tercjarek franciszkanek regularnych. Zmarła pogrążo-
na w ekstazie, w klasztorze w Foligno 14 lipca 1435 roku. **Modlitwa:** Panie Boże, który zesła-
łeś niebiańskie dary na bł. Angelinę, pomóż nam, abyśmy naśladowali jej cnoty w czasie na-
szej ziemskiej wędrówki i wraz z nią cieszyli się wiecznym szczęściem w niebie. Amen

św. Otton z Bambergu (1 lipca)

Otton urodził się ok. 1060 r. w Szwabii, w ro-
dzinie szlacheckiej. Do Polski przybył jako
kleryk w orszaku opata Henryka z Wurzburga.
W młodym wieku był kapelanem na dworze
księcia Władysława Hermana (1079-
1102). Został też kapelanem księżnej. Po
pewnym czasie powrócił jednak Otton do
Niemiec. Został kanclerzem Henryka IV. Ce-
sarz powierzył mu wykończenie katedry Naj-
świętszej Maryi Panny w Spirze. W grudniu
1102 roku Otton został mianowany biskupem
Bambergu. 1 lutego 1103 r. mimo ciężkiej
zimy Otton wszedł do swego miasta boso
i w szacie pokutnej, co wywarło duże wraże-
nie na wiernych. Otton musiał się wyróżniać
wśród biskupów niemieckich dużym taktem
i zmysłem politycznym, skoro jemu właśnie
powierzono bardzo delikatną misję pokojową
między Henrykiem IV a papieżem Paschalis-
sem II (1105). Czuwał nad wolnością Kościoła
w swojej diecezji. Troszczył się o reformę
kleru i o karność w klasztorach. Założył 15
dużych i 6 mniejszych klasztorów. Popierał
gorliwie i wspomagał cystersów i norberta-
nów (premonstratensów). Jednak najwięk-
szym jego dziełem było nawrócenie Pomo-
rza. W porozumieniu ze Stolicą Apostolską
na zaproszenie władcy polskiego, Bolesława
Krzywoustego, Otton przybył do Polski wraz
z 20 kapłanami. Otton zmarł w Bambergu 30
czerwca 1139 r. W ikonografii św. Otton
przedstawiany jest w stroju biskupa, czasami
ma paliusz. **Modlitwa:** Boże, za przykładem
św. Ottona daj nam łaskę ciągłego nawraca-
nia swoich serc na drogę Miłości. Amen

bł. Benedykt XI (7 lipca)

Mikołaj Boccasini urodził się w 1240 r.
w Trevisio w bardzo ubogiej rodzinie. Mło-
dzieniec w 1254 r. wstąpił do dominikanów
i wybił się rychło zaletami umysłu i ducha.
Studiował teologię i filozofię w Wenecji i Me-
diolanie, a później przez kilka lat wykładał teo-
logię. W 1286 r. został prowincjałem domini-
kanów i w Lombardii, a w 1296 r. generałem
zakonu. Bonifacy VIII niebawem obdarzył go
najwyższą godnością biskupa Ostii i kardyna-
ła. W 1303 r. Mikołaj został wybrany papie-
żem. Postanowił wtedy doprowadzić do zgody
między potężnym rodem Colonnów a nie
mniej potężnym i ambitnym Filipem Pięknym.
Odwołał wszystkie klątwy rzucone na Filipa
przez poprzednika. Nie dopuścił jednak do
zwołania soboru, którego domagał się Filip,
aby zmarłego Bonifacego VIII napiętnować
publicznie jako intruza na Stolicy Apostolskiej,
a nawet jako heretyka. Jest duże podejrzenie,
że Benedykt XI przyplacił tę decyzję życiem,
gdyż został otruty. Rzym rozdzielany walkami
między rodami nie zapewnił papieżowi bez-
pieczeństwa i spokoju. Benedykt XI w kwiet-
niu 1304 r. przeniósł się więc do Perugii.
W czasie swego pontyfikatu wzmocnił rolę ko-
legium kardynalskiego, którego rady zasięgał.
Na Stolicy Apostolskiej zasiadał niecały rok
(od 27 października 1303 roku do 7 lipca 1304
roku). Jego ciało jego znajduje się w pięknym
grobowcu w kościele św. Dominika w Perugii.
Modlitwa: Błogosławiony Benedykcie, orę-
downiku pokoju prosimy Cię nauczyć nas szu-
kać jedności w świecie i w naszych sercach.
Amen.



św. Apolinary (21 lipca)

Apolinary był jednym z największych bi-
skupów w II w. Urodził się w Antiochii.
Został pierwszym biskupem Rawenny.
Poświęcił swoje życie ewangelizacji.
Według tradycji zginął jako męczennik.
Jego kult bardzo szybko przekroczył
granice miasta. Papież Symmach
(498-514) i Honoriusz I (625-638) roz-
powszechnili jego kult także w Rzymie.
W Niemczech czczono go zwłaszcza
w opactwach benedyktyńskich. **Modli-
twa:** Boże, przez wstawiennictwo św.
Apolinarego proszę Cię natchnij mnie
nienawiścią przeciw wszystkiemu, co
sprzeciwia się Twojej świętej woli. Nie-
chaj poznam i unikam grzeszności tego
świata, a natomiast Tobie wiernie służę,
gorliwie i wytrwale idąc drogą świętych
Twoich przykazań. Przez Pana naszego
Jezusa Chrystusa, który króluje w Nie-
bie i na ziemi, po wszystkie wieki wie-
ków. Amen.

bł. Ludwika z Sabaudii (19 lipca)

Ludwika urodziła się w święto Świętych Młodzianków, 28 grudnia 1462 r. w Genewie,
w Szwajcarii, w rodzinie książęcej, jako piąte z dziewięciorga dzieci bł. Amadeusza
IX Sabaudzkiego i Jolanty Francuskiej, córki Karola VII, króla Francji. W młodości by-
ła głęboko oddana modlitwie, lubiła przebywać w samotności. Jako młoda dziewczyna
pościła o chlebie i wodzie, a pod kosztownymi szatami nosiła włosienicę. Za namo-
wą wuja w 1479 r. została żoną bogobojnego Hugona z Châlon i zamieszkała
z nim na zamku w Nozeroy. Po jedenastu latach Hugon zmarł, a 27-letnia Ludwika
została sama, bo małżeństwo było bezdzietne. Została już wcześniej tercjarką fran-
ciszkańską, a w 1492 r. wstąpiła do klasztoru klarysek w Orbe. Wówczas swój mają-
tek przekazała potrzebującym. W klasztorze pełniła proste obowiązki, m.in. gotowała,
zmywała naczynia, sprzątała korytarze, opiekowała się chorymi siostrami. Oddawała
się modlitwie i pokucie, chętnie też służyła radą wielu franciszkanom i umacniała ich
słowem. Zmarła 24 lipca 1503 r., mając 41 lat. Początkowo ciało jej pochowano obok
męża w Nozeroy. Niestety w czasie reformacji zostało sprofanowane przez prote-
stantów. Obecnie spoczywa w kaplicy pałacowej dynastii Sabaudów w Turynie, we
Włoszech. Beatyfikował ją papież Grzegorz XVI w 1839 r. **Modlitwa:** Boże miłosier-
ny, przez wstawiennictwo bł. Ludwiki prosimy Cię wejrzeć z tronu Twojej chwały na
nasze biedne dusze i pomóż nam doceniać to co przynosi każdy dzień. Amen.